

ἐλευθέρως, ἐὰν ἡ Πανιερότης σας δὲν μὲ διέταττε· ἐγὼ λοιπὸν ἄλλο δὲν ἔπραξα παρὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς διαταγὰς σας καὶ σὰς παρακαλῶ ταπεινότατα νὰ μὴ δυσαρεστηθῇτε κατ' ἐμοῦ διὰ τὴν τόλμην μου. — Ὁ Θεὸς φυλάξαι, ἀπεκρίθη αὐτὸς, μὴ γένοιτο νὰ δυσαρεστηθῇ ἐγὼ ἐναντίον σου, διότι θὰ ἦμην πολὺ ἄδικος. Δὲν εὗρίσκω κακὸν ὅτι μοῦ εἶπες τὸ αἰσθημά σου, ἀλλ' αὐτὸ μόνον τὸ αἰσθημά σου εὗρίσκω κακὸν, καὶ βλέπω ὅτι ἔγινε αὐτὸ τοῦ περιωρισμένου νοός σου. Καὶ τοι ἀπολίσσας τὴν μάχην, ἠθέλησα μολοντοῦτο νὰ διορθώσω εἰ δυνατόν τὰ πράγματα. ἀλλὰ διὰ τίνος μέσου νὰ ἐξιλεώσω συγγραφεῖα παροργισθέντα, καὶ συγγραφεῖα μάλιστα συνειθισμένον νὰ ἀκούῃ μόνον ἐπαίνους! — Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτοῦ, εἶπε, τέκνον μου· εἶσαι ἀκόμη πολὺ νέος ὥστε δὲν διακρίνεις τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸ ψεῦδος. Μάθε ὅτι ποτὲ δὲν ἐσύμβητα καλὴν ὀμιλίαν παρὰ ταύτην ἡ ὁποία δὲν ἔτυχε τῆς ἐπιδοκιμασίας σου. Τὸ πνεῦμά μου, χάρις τῷ Θεῷ, δὲν ἔχασε ἀλόγη τὴν δυνάμιν του. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἐλέγγω κάλλιον τοὺς συμβούλους μου, καλὴν λιτέρους καὶ κριτικωτέρους ἀπὸ σέ. Τώρα δέ, ἐξῆς κολούθησεν ὡθήσας με ἀπὸ τῶν ὧμων ἔξω τοῦ δωματίου, ὑπαγε νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ταμίαν μου νὰ σοῦ μετρήσῃ ἑκατὸν δουκάτα· λάβε τα καὶ ὑπαγε εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἰγίαινε, κύριε Ζιλ Βλάς, σοῦ εὐχομαι παντὸς εἶδους εὐτυχίαν μὲ πλειοτέραν καλὴν αἰσθησίαν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Εὐτυχὴς καὶ ἔμψρων ὅστις ἐγειρόμενος λέγει.
« Θέλω νὰ ἦμαι σήμερον καλῆτερος ἢ χθές. »

Οἱ τρεῖς χρυσοὶ αἰῶνες.

Ὁ κόσμος ὠνειροπόλησε πάντοτε καλῆτερόν τι τοῦ ὅ,τι ὑπῆρχε, τοῦ ὅ,τι αὐτὸς ἔδοκιμαζεν.

Εἰς τὴν ἀφελειαν τῶν πρώτων αἰώνων, ὠνειροπόλησε τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, καὶ ἔταξε τὴν τελειοποίησιν, τὴν βελτίωσιν, ὅπως αὐτοῦ, ὡς εἶπεν.

Ἄλλη ἐποχὴ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος δὲν ἐξήγησε τὸν χρυσοῦν αἰῶνα εἰς παρελθόντας χρόνους, ἀλλ' εἰς χώρας μεμακρυσμένας ὅπου εἰσέτι δὲν εἶχε φθάσει.

Μετὰ τὰς πᾶραςτάσεις ταύτας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ὠνειροπολοῦντος τὴν εὐδαιμονίαν, τὸν χρυσοῦν αἰῶνα εἰς ἐποχὰς καὶ ὑπὸ μορφὰς διαφόρους, ὑπάρχει ἀκόμη ἄλλη τις ἐλπίς κοινὴ εἰς τὰς πεφωτισμένας κοινωνίας, τὰς γεννημένας οὐχὶ ἐκ τῆς εὐπιστίας, μῆτε ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλ' ἐκ τῆς πείρας αὐτῆς, καὶ τῆς προόδου τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ὁ τρίτος χρυσοῦς αἰὼν, εἶναι ἡ τελειοποίησις, εἶναι τὸ τέρμα εἰς ὃ φέρεται ἡ πεποιθήσις· αὕτη ὅτι κόσμος βελτιοῦται διαρκῶς, ὅτι ἰδεῖται ἀληθέστεραι, ἤθη ἀγνώτερα, ἐλευθερίαι ἐρύτερα, πρέπει βαθμηδὸν νὰ

ἀνυψώσῃ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου.

Διὰ τῆς φιλοφροσύνης ἀποκτῶμεν περισσοτέρους φίλους ἢ διὰ τοῦ χρυσοῦ, καὶ μεγαλειτέραν πίστιν ἢ διὰ τῆς δυνάμεως.

Εὖ λέγειν καὶ βέλτιον πράττειν.

Ἐὰν μὲ ἐρωτήσωσι, τίς ἐστὶν ὁ μέγιστος τῶν ἀνθρώπων; — Ὁ ἄριστος, θ' ἀποκριθῶ· καὶ ἂν μοι προσθέσωσι· τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος; — Ἐκεῖνος, θ' ἀπαντήσω, ὅστις ἔγινε περισσότερον ἄξιος τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Ἡ καρδιά ὑποπεύεται τὴν ἀθανασίαν πρὶν ἢ τὴν πιστεύσῃ.

Ὁ πλουσιώτερος τῶν ἡγεμόνων.

Εἰς Βόρμην, ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ αἰθούσῃ, διάφοροι κυρίαρχοι τῆς Γερμανίας συνήλθον, καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἐκαυχᾶτο διὰ τὴν ἑκτασιν καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ κράτους του.

— Λαμπρόν εἶναι τὸ βασίλειόν μου, εἶπεν ὁ ἡγεμὼν τῆς Σαξωνίας, μὲ τοὺς ἀνδρικοὺς λαοὺς του καὶ μὲ τὰ ὄρη του ὅπου ἀστράπτει ὁ ἐξαρυσσόμενος ἄργυρος.

— Ἰδέτε, εἶπεν ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Ῥήνου, ἰδέτε τὴν θαλακτικὴν χώραν μου, τοὺς χρυσοὺς στάχεις εἰς τὰς πεδιάδας τῆς, τὰς τρυφεράς ἀμπέλους εἰς τοὺς λόφους τῆς.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Δουδοβίκος τῆς Βαυαρίας καυχῶμαι διὰ τὰς μεγάλας πόλεις καὶ τὰ πλούσια μοναστήρια τῆς ἐπικρατείας μου.

— Κ' ἐγὼ, προσέθηκεν ὁ ἀγαθὸς Ἐβερχάρδ τῆς Βυρτεμβέργης, δὲν ἔχω κανὲν μεταλλωρυχεῖον εἰς τὸ κράτος μου, καὶ μόνον μικρὰς ἔχω πόλεις. — Ἀλλὰ κατέχω ἐκεῖ θησαυρὸν πολυτίμον· Δύναμαι, πανταχοῦ, τὴν νύκτα εἰς τῶν δασῶν τὰ βάθη, νὰ θέσω τὴν κεφαλὴν μου ἀφόβως εἰς τὸ στήθος τῶν ὑπηκόων μου.

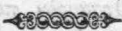
Καὶ οἱ λοιποὶ ἡγεμόνες, τῆς Σαξωνίας, τοῦ Ῥήνου καὶ τῆς Βαυαρίας ἀνέκραξαν! — Κόμη Ἐβερχάρδ εἶσαι ὁ πλουσιώτερος τῶν ἡγεμόνων. Ἡ γῆ σου φέρει ἀδάμαντας!

Ἐσωτερικὸν κατοικίας ὀθωμανικῆς.

Τὸ πρόσκαιρον οἰκίας ὀθωμανικῆς κατοικεῖται συνήθως ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τῆς μεγάλῃ ξυλίνῃ κλίμαξ ἃγει εἰς τὴν αἴθυσαν τῆς ὑποδοχῆς (τοῦ διβανίου)· ἀφοῦ τις ὑπερβῇ τὴν κλίμακα ταύτην εὐρίσκεται εἰς μακρὰν πάροδον ἧτις φέρεται εἰς τὰ οἰκήματα τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐκτείνεται ἐπὶ τριῶν μερῶν τῆς αὐλῆς. Εἰς πᾶσαν δε γωνίαν ὑφίστανται σκιαδές (κισκία) κεκοσμημέναι δι' ἀπείρων τοιχογραφιῶν, στεφάνων, ὀπωρῶν, ἀνθῶν, καὶ τοπειῶν. Εἰς τὰς κομφὰς ταύτας σκιαδὰς διατρίβουσιν οἱ τῆς ὑπηρεσίας οἰκέται, καὶ περιμένουσιν οἱ ἐξωθεν ἐρχόμενοι τὴν ὥραν τῆς ἀκροάσεως καπνίζοντες· τὸ κύριον

σῶμα τοῦ οἰκήματος διαιρεῖται εἰς δύο, τὸ μὲν κοινοῦμενον ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου, τῶν τέκνων τοῦ τῶν ὑπηρετῶν του, καὶ τῶν ξένων ὅσοι ἔρχονται πρὸς ἐπίσκεψιν του. Τὸ δὲ ἕτερον κατέχεται ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ εἶναι προσιτὸν εἰς μόνους τοὺς συζύγους· ἀληθὲς φυλακὴ καθιερωμένη παρὰ τῶν θρησκευτικῶν νόμων ὀνομάζεται χαρέμιον (γυναικωνίτης). Οἱ θάλαμοι τοῦ ἀνδρῶνιτου εἰσὶν εὐρεῖς, ἀλλ' ὀλίγον ὑψηλοί· τὰ ἐπιπλα συνίστανται ἀπλῶς ἐκ σοφᾶ (ἀνακλίν-τρων) καὶ ταπήτων. Οἱ τοῖχοι χρωματίζονται δι' ἑνὸς μόνον χρώματος· εἰς τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας εἶναι γεγραμμένον χρυσοῖς γράμμασι ῥητόν τι τοῦ Κορανίου, καὶ ἐφ' ὧν τῶν φατνωμάτων τοῦ οἰκήματος τὰ ἅγια ὀνόματα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Προφήτου.

Δὲν φαίνονται ποτέ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦτο, οὔτε εἰκονογραφίαι, οὔτε χαλκογραφίαι τιμῆς ἀξίαι. Ἡ χρῆσις τῶν ἐδρῶν εἶναι ἀγνωστος· ἀντὶ δὲ τούτων εὐρίσκεται πανταχοῦ, τὸ μακρὸν καὶ ἀπλοῦν διδά-νιον, τὸ χρησιμεῖον χιλιετρόπως, ὡς ἔδρα εἰς τὸ δεῖπνον, καὶ ὡς κλίνη εἰς τὸν ὕπνον. Εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ὑποδοχῆς εἶναι τὰ ὠραιότερα χρώματα. Τὰ παράθυρα κεκοσμημένα ἐπιμελῶς, διατίθενται εἰς τρόπον ὥστε νὰ φέρωσι κατὰ θέλησιν τὸ θαυότερον σκότος εἰς τὸ ζωρότερον φῶς. Ἐκεῖ, κατὰ τοὺς κυνικοὺς καύσωνας ἔρχονται καὶ ἀναπνέουσιν ἀέρα δροσερὸν καὶ καθαρὸν. Αἱ ξύλινοι γλυφαὶ ἀποτελοῦσι μέρος οὐχ ἥττον ἀξιόλογον τῶν ὀθωμανικῶν οἰκιῶν· αὗται κοσμοῦσι τοὺς καλλιπρεπεστεροὺς θαλάμους· τοιαῦτα ἔργα ἔχουσι πολλάκις ἀξίαν μεγίστην καὶ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀριστουργήματα· ἰδίως εἰς μίαν τῶν γλυφῶν ὑπάρχει ψηφιδωτὸν ἐξόχου λεπτότητος. Οἱ ὀθωμανοὶ καλλιτέχνη ἐξέχουσιν ἐπίσης εἰς τὴν μίξιν τῶν χρωμάτων δι' ὧν ζωγραφοῦσι τὰς ἀνθοδέσμας των καὶ ἀνθοφόρα κἀνισρά των.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

1.

Α'.

ἔχω τὴν περίοδόν μου
Τακτικῶς, δις τοῦ μηνός,
Καὶ εἰς τὴν ἐμφάνησίν μου
Ὡς ἀστέρας φωτεινός,
Τοὺς ὀρώντας με φωτίζω.

Β'.

Τὰς Ἡλιακὰς ἀκτῖνας
Μὲ ἀνέμους τρέφ' ἡ γῆ,
Πρὸς τροφήν της ἡ Σελήνη
Παλιρροίας ἐνεργεῖ,
Ἐξ ὑμῶν δὲ θησαυρίζω.

Γ'.

Ἀρκετὰ λοιπὸν σὲ εἶπα,
Πρόκειται νὰ με εὐρῇς·
Μάθε δ' ὅτι, ἡ γενικὴ μου
Τελειώνει με τὸ πρῶτον,
Καὶ αὐτὸ σὲ τὸ γνωρίζω

2.

ἔχω καὶ δὲν ἔχω σῶμα,
Σῶμα δὲ με παρασταίνει,
Πλὴν τὸ υψιλὸν μ' εἰς ἦτα
Ἐν τρέψης φυτρωμένη
Ἐν τὴν μεσόγειον μ' εὐρίσκεις,
Κι' ἂν τὸ πρῶτον μ' ἀποβάλης,
Μὲ τοὺς δώδεκα εὐωχοῦμαι
Τοὺς Θεοὺς νὰ καταλάβῃς.
Κι' ἂντ' αὐτοῦ ἂν θέσῃς ἄλλο
Σύμφωνον δασὺ ἐπίσης,
Μισητὸν κ' εἰς τὰς γυναῖκας
Ὡς ἐπίθετον μ' εὐρίσκεις.
Καὶ τὸ ἦτα μ' εἰς ε, ῥότα
Ἐὰν θὲς νὰ μεταβάλῃς.
Τὸτ' ἐπᾶνω σου μ' εὐρίσκεις
Καὶ δὲν θὲς νὰ μ' ἀποβάλῃς
Πλὴν εἰς π τὸ πρῶτον τρέψῃ
Τότε ὅστις με κατέχει,
Τὴν ὑπόληψίν τ' εἰς πάντα
Ὡς πολλὰ γνωρίζων ἔχει.
Περιεκτικὸν δὲ σκεῦος
Ἐὰν θὲς με καταφέρῃς,
Ἀντὶ τῆς ε, ι, τὸ ἦτα
Πάλιν μὲ ἐπαναφέρεις,
Τρέψ' εἰς υψιλὸν τὸ ἦτα
Καὶ κατέβασε τὸν τόνον
Ἐκίξέ με κι' ὡς φωτίαν
Θέλεις δοκιμάσει πόνον

ὑπὸ Ν. Σ.

Ἡ λύσις ἐν τῷ ἐπομένῳ φυλλαδίῳ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ φυλλαδίῳ 69 Αἰνίγματος,
Ζουάβος.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ὁ Ἐρυθρὸς Πειρατής, συνέχεια. — Ἡ Λευκὴ Βωλιού.
— Περὶ Ἀνατροπῆς τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, περὶ Σα-
μίων, συνέχεια, — Ὅλα θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Νι-
κολάου. — Ποικίλα. — Αἰνίγματα.
Εἰκονογραφία. — Ὅλα θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Νι-
κολάου.